

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 11.2.2009 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Karla Klůse a soudců Mgr. Martina Kantora a Mgr. Daniely Pokorné, **t a k t o :**

1) **K odvolání** obžalovaného V [redacted] W [redacted] se podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 trestního řádu **z r u š u j e** rozsudek Okresního soudu Plzeň – město ze dne 27. 11. 2007, č.j. 33T 109/2005 – 6674 pouze ve výroku o náhradě škody, jímž byla obžalovanému V [redacted] W [redacted] podle § 228 odst. 1 trestního řádu uložena povinnost zaplatit na náhradě škody poškozeným R [redacted] V [redacted], nar. [redacted] a J [redacted] V [redacted], nar. [redacted], oba bytem [redacted], částku 94.500,- Kč a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že se jmenovaní poškození podle § 229 odst. 1 trestního řádu odkazují se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

2) **K odvolání** poškozeného ing. F [redacted] A [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], [redacted] se podle § 259 odst. 2 trestního řádu **doplňuje** shora citovaný rozsudek tak, že podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozený ing. F [redacted] A [redacted] odkazuje se svým nárokem na náhradu škody, ve vztahu k obžalovanému V [redacted] W [redacted], nar. [redacted], na řízení ve věcech občanskoprávních.

3) **Odvolání** obžalovaného J [redacted] S [redacted], proti témuž rozsudku se podle § 256 trestního řádu **zamítá**.

4) Jinak zůstává napadený rozsudek beze změny.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem Okresního soudu Plzeň – město ze dne 27. 11. 2007 byl obžalovaný V [redacted] W [redacted] uznán vinným pod body I./1) – 13) pokračujícím trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákona na tom skutkovém základě, že jako [redacted] společnosti National Help System, spol. s r.o., se sídlem Kdyně, Dělnická 48, v období od 13. 8. 1999 do 2. 11. 1999 prostřednictvím obchodních zástupců

uzavřel smlouvy o uzavření budoucích smluv o dílo se subjekty uvedenými pod body I / 1) – 13) výroku o vině, přičemž takto postupoval přesto, že měl vědomost o tom, že společnost National Help System, spol. s.r.o., nebude schopna dostát závazkům z výše uvedených smluv, neboť stav aktiv společnosti neumožňoval splácet splatné závazky ve větší míře od poloviny roku 1999, což bylo zřejmé z daňového přiznání a finančních výkazů, které obžalovaný podepisoval a ačkoli věděl, že s ohledem na uvedený stav budou vybrané zálohy použity na výstavbu již rozestavěných domů a chod společnosti a tímto jednáním způsobil vyjmenovaným poškozeným škodu v celkové výši 4.618.420,- Kč.

Pod bodem II. výroku o vině napadeného rozsudku byl obžalovaný W [redacted] uznán vinným pokračujícím trestným činem porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákona na tom skutkovém základě, že jako [redacted] společnosti National Help System, spol. s.r.o., se sídlem Kdyně, Dělnická 48, uzavřel smlouvy o postoupení pohledávek, a to

- 1) ve Kdyni, dne 4. 1. 1999 smlouvu o postoupení pohledávky ve výši 410.406,- Kč vzniklou nadměrným odpočtem daně z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce listopadu 1998 splatnou ke dni 27. 1. 1999, se společností F & F Consulting, s.r.o, se sídlem Plzeň, Pražská 41, za částku 200.000,- Kč,
- 2) ve Kdyni, dne 19. 2. 1999 smlouvu o postoupení pohledávky za M [redacted] J [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], ve výši 1.334.748,- Kč, se společností F & F Consulting, s.r.o., se sídlem Plzeň, Pražská 41, za částku 210.000,- Kč, přičemž mu byl znám rozdíl mezi tržní hodnotou pohledávky a cenou, za kterou společnost National Help System, spol. s.r.o. pohledávky prodávala a zejména skutečnost, že se jedná o pohledávky, které by mohly být bezproblémově vymáhány a tímto jednáním způsobil společnosti National Help System, spol. s.r.o., škodu v celkové výši 1.335.154,- Kč.

Nalézacím soudem byl obžalovaný V [redacted] W [redacted] odsouzen podle § 250 odst. 3 trestního zákona za použití § 35 odst. 1 trestního zákona k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3,5 roku, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 3 trestního zákona zařazen do věznice s dozorem. Podle § 49 odst. 1 trestního zákona byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkcí ve statutárních orgánech obchodních společností a družstev na dobu 4 roků.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalovanému W [redacted] uložena povinnost zaplatit na náhradě škody poškozeným R [redacted] V [redacted], nar. [redacted] a J [redacted] V [redacted], nar. [redacted], oba bytem [redacted], částku ve výši 94.500,- Kč. Podle § 229 odst. 1 trestního řádu byli poškozený Ing. V [redacted] R [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted] a H [redacted] S [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], [redacted], J [redacted] L [redacted], nar. [redacted] a M [redacted] L [redacted], nar. [redacted], oby bytem [redacted], J [redacted] V [redacted], nar. [redacted] a H [redacted] V [redacted], nar. [redacted], oba bytem [redacted], Ing. A [redacted] K [redacted], nar. [redacted], JUDr. M [redacted] K [redacted], nar. [redacted], oba bytem [redacted], Ing. J [redacted] P [redacted], nar. [redacted] [redacted] a MUDr. A [redacted] P [redacted], oba bytem [redacted], P [redacted] C [redacted], nar. [redacted] [redacted] a O [redacted] C [redacted], nar. [redacted], oba bytem [redacted], V [redacted] R [redacted], nar. [redacted] a S [redacted] R [redacted], nar. [redacted], oba bytem [redacted] [redacted], M [redacted] M [redacted], roz Š [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], J [redacted] P [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted] a L [redacted] P [redacted], nar. [redacted],

bytem [redacted] a T [redacted] Š [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted] odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Obžalovaný J [redacted] S [redacted] byl pod bodem III./1) - 4) shora citovaného rozsudku odsouzen pro pokračující trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákona na tom skutkovém základě, že jako [redacted] National House Service, s.r.o. se sídlem Plzeň, Klatovská 7, v období od 28. 1. 2000 do 24. 2. 2000 prostřednictvím obchodních zástupců uzavřel smlouvy o uzavření budoucích smluv o dílo se subjekty uvedenými pod body III. /1) – 4), přičemž takto postupoval přesto, že měl vědomost o tom, že společnost National House Service, s.r.o., nebude schopna dostát závazkům z výše uvedených smluv, neboť stav aktiv společnosti neumožňoval splácet splatné závazky ve větší míře od poloviny roku 1999, společnost byla předlužena se závazky ve výši kolem 10.000.000,- Kč, což bylo zřejmé z účetnictví společnosti, které obžalovaný, včetně přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 1998, převzal 16. 12. 1999, přičemž přijaté zálohy byly poskytnuty jako půjčka společnosti MC Credit, a.s., se sídlem Trutnov, Krkonošská 770, jedinému [redacted] společnosti National House Service, s.r.o. a tímto jednáním způsobil shora uvedeným poškozeným škodu v celkové výši 1.965.000,- Kč.

Nalézacím soudem byl obžalovaný J [redacted] S [redacted] za toto jednání podle § 250 odst. 3 trestního zákona, za použití § 35 odst. 2 trestního zákona, odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2,5 roku nepodmíněně, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 3 trestního zákona zařazen do věznice s dozorem. Podle § 49 odst. 1 trestního zákona byl obžalovanému uložen rovněž trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkcí ve statutárních orgánech obchodních společností a družstev na dobu 3 roků. Podle § 53 odst. 1 trestního zákona byl obžalovanému dále uložen peněžitý trest ve výměře 50.000,- Kč. Podle § 54 odst. 3 trestního zákona byl obžalovanému pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, uložen náhradní trest odnětí svobody v trvání 2 měsíců.

Podle § 35 odst. 2 trestního zákona byl současně zrušen výrok o trestu z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 9, sp. zn. 43T 172/2004 doručený obžalovanému dne 1. 11. 2004, který nabyl právní moci 10. 11. 2004, jakož i všechna rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu byli poškození P [redacted] Š [redacted], nar. [redacted] a K [redacted] Š [redacted], nar. [redacted], oba bytem [redacted], J [redacted] Š [redacted], nar. [redacted] a J [redacted] Š [redacted], nar. [redacted], oba bytem [redacted] odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Napadený rozsudek Okresního soudu Plzeň – město, sp. zn. 33 T 109/2005 obsahuje ještě zprošťující výrok ohledně obžalovaného V [redacted] W [redacted] na straně 7 - I./a) – c), jímž se měl obžalovaný V [redacted] W [redacted] pod bodem I./a) – b) dopustit trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 3 trestního zákona a pod bodem I./c) také trestného činu poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a), odst. 4 trestního zákona. Soud I. stupně na základě provedení dokazování dovodil, že v žalobním návrhu takto označené skutky nejsou trestnými činy, a proto aplikoval ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu. Obligatorně proto podle § 229 odst. 3 trestního řádu odkázal poškozené na straně 14 - 17 první odstavce se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Pod bodem II. na straně 17 napadeného rozsudku byl podle § 226 písm. b) trestního řádu za použití § 12 odst. 12 trestního řádu zproštěn obžaloby státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství Plzeň – město, sp. zn. 1Zt 478/2002 ze dne 10. 11. 2005, pro skutky uvedené pod body II./1) – 3) právně kvalifikované jako pokračující trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1,3 písm. b) trestního zákona také obžalovaný J. S. I zde soud I. stupně dovodil, že v žalobním návrhu označené skutky nejsou trestnými činy. Obligatorně pak podle § 229 odst. 3 trestního řádu odkázal poškozené uvedené na straně 18 citovaného rozsudku na řízení ve věcech občanskoprávních.

Zprošťující výroky ohledně obžalovaných V. W. a J. S. nebyly napadeny odvoláním státního zástupce v neprospěch obou obžalovaných, a proto byly v době rozhodování Krajského soudu v Plzni tyto výroky již pravomocné.

Naopak, proti odsuzujícím výrokům o vině, včetně navazujících výroků, podali včasná odvolání obžalovaní V. W. a J. S. Odvoláním napadl citovaný rozsudek Okresního soudu Plzeň – město rovněž poškozený Ing. F. A. (I./10), a to pouze do výroku o náhradě škody v neprospěch obžalovaného V. W. Oba obžalovaní zdůvodnili svá odvolání prostřednictvím obhájců.

Obžalovaný V. W. v odvolání k bodu I./1) – 13) uvedl, že se závěry soudu I. stupně zásadně nesouhlasí. Připustil, že si byl sice vědom svízelné ekonomické situace společnosti National Help System, spol. s.r.o. (dále NHS), ale snažil se jí aktivně řešit a věřil, že se mu povede řešení najít. V první řadě se snažil získat úvěr u peněžního ústavu. Během řízení prokázal, že požádal několik peněžních ústavů o překlenovací úvěry, ale veškerá jednání ztroskotala. Druhou možností pak bylo získání nového partnera, který by koupil část obchodních podílů společnosti či jinak do ní ekonomicky vstoupil. Tuto možnost se snažil obžalovaný realizovat současně s jednáními v peněžních ústavech. Proto vedl řadu jednání se společnostmi Podhoran Černíkov, a.s., což bylo v řízení prokázáno i svědeckou výpovědí svědka V. Tato jednání rovněž ztroskotala. Proto obžalovaný řešil situaci poslední možností, která pro něj byla až možností nejkrajnější, a to byl prodej společnosti jinému partnerovi, který chtěl ve výstavbě domů pokračovat. Obžalovaný nejednal pouze se společností MC Credit, a.s. ale i s jinými subjekty, přičemž o těchto jednáních vypovídal zejména svědek Mgr. F. a okrajově i svědek Bc. B. Obžalovaný dále zdůraznil, že všechny tři směry řešení byly zcela nutně a neodmyslitelně postaveny na zachování sítě obchodních zástupců a na zachování jejich funkčnosti, tj. na zachování chodu společnosti. Bez této zásadní podmínky by ani získání úvěru ani strategického partnera nepřineslo revitalizaci společnosti NHS a již vůbec se nedalo uvažovat o tom, že by tuto společnost bez obchodní sítě a zajištění práce a příjmů nějaký subjekt koupil. Kdyby síť obchodních zástupců utlumil nebo dokonce rozpustil, společnost by se stala pro případné partnery či kupce obchodních podílů nezajímavou a bezcennou.

V další pasáži svého odvolání obžalovaný naznačil, že vždy jednal v dobré víře na kladné vyřešení ekonomické situace a zcela důvodně se domníval, že prodejem společnosti MC Credit, a.s. byl jeho úmysl naplněn. Představitelé společnosti MC Credit, a.s. se vyjadřovali tak, že je pro ně společnost zajímavá svým programem a nasmlouvanou výrobní kapacitou. Jednoznačně potvrdili, že ve výstavbě budou pokračovat a garantovali, že obžalovaný bude a bude moci v činnosti pokračovat. Proto obžalovaný věřil, že společnost MC Credit, a.s. přinese do společnosti NHS kapitál, postaví domy podle uzavřených smluv a do budoucna poběží činnost firmy ke spokojenosti všech. S výstavbou

domů podle smluv uzavřených v inkriminovaném období od 13. 8. 1999 až 27. 10. 1999 mělo být začato na jaře 2000. Obžalovaný proto nemohl předpokládat, že na jaře 2000 se tak nestane.

Obžalovaný dále uvedl, že nechtěl využít situace pro sebe a získat tak majetkový prospěch. Svědčí o tom, že na obchodní zástupce společnosti nečinil žádný nátlak na zvýšení prodejů a získání nových záloh a že od společnosti MC Credit, a.s. nechtěl žádnou kupní cenu a převod obchodního podílu. Tyto skutečnosti potvrdili svědci S■■■■, F■■■■ a svědek M■■■■. Po materiální stránce nelze danou situaci uzavřít tak, že obžalovaný uváděl dotčené osoby v omyl z důvodu, aby sobě nebo jinému získal majetkový prospěch. Vždy se domníval, že domy podle uzavřených smluv budou postaveny. Po subjektivní stránce proto nemůže souhlasit s tím, že naplnil znaky byt' eventuálního úmyslu podle § 4 písm. b) trestního zákona. Nikdy nebyl srozuměn s tím, že objednatelé budou dotčeni ve svých právech. Možná si počínal naivně, ale ne úmyslně, byt' ve formě nepřímého úmyslu. Z hlediska zavinění se jeho jednání snad blíží pouze nedbalosti.

K odsuzujícímu výroku pod bodem II. obžalovaný W■■■■ ve svém odvolání uvedl, že tohoto jednání se měl dopustit uzavřením smlouvy o postoupení pohledávky s C & F Consulting, s.r.o., dne 4. 1. 1999, kdy pohledávku ve výši 410.406,- Kč za Finančním úřadem ve Kdyni vzniklou nadměrným odpočtem DPH postoupil této společnosti za 200.000,- Kč. Tato pohledávka byla v předmětném období nejasná, neboť společnosti hrozily ze strany Finančního úřadu ve Kdyni sankce. Proto sjednaly smluvní strany úplatu ve výši 50 % hodnoty pohledávky, což je u ohrožených pohledávek zcela obvyklé. Tuto obhajobu obžalovaného nemůže vyvrátit tvrzení Finančního úřadu ve Kdyni, který konstatoval, že v daném období neměla vůči němu společnost nedoplatek. V této souvislosti pak poukazuje obžalovaný na obsah dalších smluv ohledně postoupení pohledávek vzniklých nadměrným odpočtem DPH, kdy úplata byla hodnocena jako obvyklá a v těchto případech byl zproštěn obžaloby.

Pokud jde o smlouvu o postoupení pohledávky z 19. 2. 1999 (II./2) za panem J■■■■, jednalo se o pohledávku dlouhodobou, jejíž nominál činil v době postoupení částku cca 550.000,- Kč a ostatní část tvořily úroky ze splátek. Obžalovaný se proto domnívá, že vzhledem k dlouhodobosti splácení pohledávky až do roku 2013 sjednaná úplata byla obvyklá a odpovídající v a tomto směru neporušil žádnou svoji povinnost. Za uvedené období se mohlo s dlužníkem cokoliv stát a splácení bylo značně rizikové. Krom toho chtěl obžalovaný poukázat na nově zjištěnou skutečnost, že svědek J■■■■ v současné době přestal splácet. Obžalovaný si i v těchto případech počínal proto, aby do společnosti zajistil cash peníze a mohl tak platit nutné závazky pro chod společnosti. Získání hotových peněz bylo jeho jedinou motivací při uzavírání těchto smluv.

V další pasáži svého odvolání se obžalovaný ještě zabývá účelem trestu, který v tomto případě plně naplňuje trest odnětí svobody. Zákaz činnosti je trestem neodpovídajícím, který v kontextu celého rozhodnutí soudu překračuje účel trestu. Pokud by měl obžalovaný vykonat trest odnětí svobody a k tomu ještě vykonat trest zákazu činnosti, by byl jeho profesní život zkrácen o 7,5 let, což je podle jeho názoru neodpovídající.

V úplném závěru svého odvolání se obžalovaný W■■■■ zabývá také výrokiem o náhradě škody ve vztahu k manželům V■■■■, neboť mu byla soudem I. stupně uložena povinnost jim zaplatit částku 94.500,- Kč jako náhradu škody. S tím obžalovaný nesouhlasí a

poukazuje na skutečnost, že poškození uzavřeli smlouvu se společností NHS a z jejího titulu této společnosti platili. Finanční prostředky proto získala tato obchodní společnost a tato je v rámci svého chodu použila. Dlužníkem vůči manželům V ■■■■■ je proto společnost NHS a nikoliv obžalovaný jako fyzická osoba. Předmětným rozhodnutím ve své podstatě došlo ke změně v osobě dlužníka na základě rozhodnutí soudu, což zákon neupravuje. Manželé V ■■■■■ proto mají postavení poškozených bez nároku na náhradu škody. Obžalovaný proto navrhl, aby odvolací soud po provedeném řízení napadený rozsudek zrušil a znovu rozhodl tak, že jej zproští obžaloby i v části napadené odvoláním.

Odvolání proti výroku o vině pod bodem III./1) – 4), jakožto do navazujících výroků podal prostřednictvím své obhájkyne i obžalovaný J. ■■■■■ S ■■■■■. I ten uvedl, že se absolutně neztotožňuje se závěry soudu I. stupně. Nebyl totiž v rozhodné době seznámen s hospodářským stavem společnosti National House Service, s.r.o., jímž byl ■■■■■. Přestože protokolárně převzal účetnictví společnosti dne 16. 12. 1999, neznamená to automaticky, že měl také možnost řádně se seznámit se skutečným hospodářským stavem společnosti. Skutečný stav společnosti nebyl znám ani jemu ani jedinému majiteli společnosti MC Credit, a.s., potažmo představenstvu této společnosti. Tento stav byl zjišťován postupně a konečné a doložitelné stanovisko bylo obžalovanému známo až spolu s výsledkem auditu společnosti ESOF (pan J. ■■■■■) ze dne 20. 3. 2000, kterým mohl jako osoba ■■■■■ za společnost s konečnou platností argumentovat při valné hromadě majiteli společnosti, společnosti MC Credit, a.s. ohledně hospodářského stavu společnosti National House Service, s.r.o.

Obžalovaný S ■■■■■ dále uvedl, že velmi podrobně se ke stavu společnosti vyjádřil v hlavním líčení konaném Okresním soudem Plzeň – město svědek Ing. M ■■■■■ M ■■■■■, ■■■■■ společnosti MC Credit, a.s., jediného ■■■■■ společnosti NHS, s.r.o.. O nepříznivém stavu společnosti se obžalovaný dozvěděl až následně v souvislosti s auditem z března 2000. V další pasáži svého odvolání obžalovaný S ■■■■■ naznačil, že se neztotožňuje se závěrem soudu, že ■■■■■ společnosti MC Credit, a.s. Ing. M ■■■■■ M ■■■■■ zhodnotil společnost NHS, s.r.o. v době převodu obchodního podílu dne 15. 10. 1999 jako vyloženě ztrátovou. Tento svědek sice při své výpovědi v hlavním líčení uvedl, že samozřejmě společnost nebyla v plusu, byla v mínusu a s ohledem na tento stav byla kupní cena nula, tzn. kupní cena obchodního podílu odrážela stav společnosti a dále se vyjádřil k možné restrukturalizaci společnosti, ale z toho nelze absolutně dovozovat ztrátovost.

Jak již shora uvedeno, obžalovaný S ■■■■■ zdůraznil, že stav společnosti National House Service, s.r.o. zjišťoval postupně a neustále činil kroky směřující k oživení společnosti. Jednání obžalovaného prokazuje výpověď svědka M ■■■■■, ale též výpověď svědkyně K ■■■■■, která ve společnosti pracovala jako účetní a potvrdila, že účetnictví této společnosti za rok 1999 bylo zpracováváno postupně, a to podle možností do konce měsíce března 2000. Pokud soud I. stupně zdůraznil, že zavinění obžalovaného S ■■■■■ lze dovodit ze stavebních uzávěr, neboť ke stavební uzávěře bylo ze strany společnosti přistoupeno právě z důvodů ekonomických a z důvodů šetření finančních prostředků, mělo totiž dojít ke změně společnosti na obchodní, což umožňovaly hodnotové fondy, kterým byla například síť obchodních zástupců, když zároveň bylo jednáno se stávajícími, ale i novými dodavateli společnosti o další spolupráci a podmínkách takové spolupráce. Obžalovaný S ■■■■■ se proto domnívá, že mu nebyl prokázán úmysl ponechat si pro sebe peníze vybrané od klientů společnosti National House Service, byť nepřímý. Obžalovaný si tyto peníze neponechal pro svoji potřebu a jeho úmysl k tomu nesměřoval. Nešlo ani o obohacení společnosti, neboť

společnost tyto peníze v žádném případě nepoužila v rozporu s jejich určením a veškeré vybrané peníze od klientů ve společnosti zůstaly a nebyly použity v rozporu s jejich určením.

Pokud je obžalobou i Okresním soudem Plzeň – město namítáno, že vybrané finanční prostředky byly zapůjčeny společností NHS, s.r.o. svému jedinému majiteli a společníkovi MC Credit, a.s., pak tato námitka je zcela irelevantní, neboť se v tomto případě jednalo o zhodnocení finančních prostředků, neboť tato půjčka nejenže byla řádně zajištěna smlouvou o půjčce, ale byla též úročena a společníkem řádně vrácena, a to včetně úroků, když navíc tato transakce byla také řádně zaúčtována. Také Ing. Nocar – znalec se mimo jiné vyjádřil k penězům vybraným od klientů, když uvedl, že pokud jde o spotřebovávání záloh, pak záloha se pochopitelně vyúčtovává až při provedení služeb a jestliže se bude plnit za půl roku, tak za půl roku se záloha vyúčtuje a odečte v konečné faktuře. Záloha je forma financování, může se tedy spotřebovat i postupně za nějakou dobu, která se určí. Společností nebyly zálohy složené od klientů spotřebovány.

Ing. Nocar byl pak slyšen i u hlavního líčení před okresním soudem, kde nechtěl specifikovat situaci k otázce řešení nastalé ekonomické situace ve společnosti NHS, s.r.o. formou získání úvěru či nějakého strategického partnera a nebyl tak schopen určit možný vývoj situace. Stejně tak nebyl znalec schopen vyjádřit se k otázce, zda byl stav společnosti na 100 % totální krach, a zda bylo možno za pomoci uvedených mechanismů, ať již pomocí úvěrů, vstupu strategického partnera, či jejich kombinací, situaci vyřešit. Okresní soud tak v rozporu se skutečností dospěl k závěru o trestní odpovědnosti obžalovaného, pokud se týká smluv o uzavření budoucích smluv o dílo v době od 28. 1. 2000 do 23. 2. 2000 s tím, že měl být veden minimálně úmyslem nepřímým. Obžalovaný však zdůrazňuje, že trestný čin podvodu podle § 250 trestního zákona předpokládá existenci příčinné souvislosti mezi omylem určité osoby a jí učiněnou majetkovou dispozicí a dále příčinnou souvislost mezi touto dispozicí na jedné straně, škodou na cizím majetku a obohacením pachatele nebo jiné osoby na straně druhé. K dokonání trestného činu podvodu nestačí samotné podvodné jednání, tj. uvedené někoho v omyl, nebo využití jeho omylu, nýbrž musí být pachatel nebo někdo jiný obohacen. Pro uznání viny obžalovaného bylo proto nutno prokázat jeho úmysl, neboť právě subjektivní stránka trestného činu by měla být prokázána důsledně a především nepochybně.

Ze všech uvedených důvodů obžalovaný S█████████ navrhl, aby Krajský soud v Plzni napadený rozsudek soudu I. stupně zrušil a sám ve věci rozhodl tak, že se zprošťuje obžaloby okresního státního zastupitelství ze dne 15. 1. 2005, č.j. 1 Zt 478/2002 – 228.

Odvolání proti napadenému rozsudku, a to do výroku o náhradě škody, podal poškozený v bodě I./10) rozsudečného výroku, Ing. F█████████ A█████████. Ten naznačil, že se společností National Help System, spol. s.r.o. uzavřel v Plzni, dne 12. 4. 1999 smlouvu o uzavření budoucí smlouvy o dílo na výstavbu rodinného domku, a to s termínem začátku výstavby červen až říjen 2000 a na výstavbu domu na účet společnosti uhradil dne 20. 10. 1999 částku 693.000,- Kč. K realizaci této smlouvy vůbec nedošlo a okresní soud uznal v této souvislosti obžalovaného V█████████ W█████████ vinným z trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1,3 písm. b) trestního zákona. Ve výroku o náhradě škody však opomněl samostatným výrokem rozhodnout o povinnosti obžalovaného V█████████ W█████████ nahradit mu způsobenou škodu ve výši 693.00,- Kč, a to ačkoliv se se svým nárokem na náhradu škody k trestnímu řízení řádně připojil. S postupem soudu I. stupně poškozený nesouhlasí, neboť podle § 420 občanského zákoníku každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti, a pakliže se obžalovaný dopustil trestné činnosti a způsobil mu tímto

jednáním škodu ve výši 693.000,- Kč, je nepochybné, že je povinen mu tuto škodu uhradit. Skutečnost, že odvolatel přihlásil svou pohledávku do konkursního řízení vedeného na majetek společnosti National House Service, s.r.o., nijak nebrání soudu v trestním řízení obžalovaného zavázat zaplatit poškozeným škodu, neboť jde o dva zcela odlišné subjekty a do konkursního řízení navíc nepřihlásil svoji pohledávku z titulu náhrady škody. Poškozený dále namítá, že není zřejmé, proč soud I. stupně zavázal obžalovaného W. [redacted] zaplatit škodu pouze poškozeným manželům V. [redacted], a to ani z odůvodnění napadeného rozsudku. Tento postup je naprosto absurdní a nesprávný. Odvolatel dále poukazuje na usnesení Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 7 Tdo 474/2002, podle něhož vyslovil Nejvyšší soud ČR názor, že jestliže obviněný jako pachatel trestného činu, jehož znakem je způsobení škody na cizím majetku, takovou škodu způsobil, je logické, že se mu při splnění všech dalších podmínek uloží povinnosti k náhradě škody. Trestný čin totiž nespáchala obchodní společnost, jejímž je obviněný [redacted], ale sám obviněný. Z těchto důvodů navrhuje Ing. F. [redacted] A. [redacted], aby Krajský soud v Plzni, jako soud odvolací, rozhodl tak, že je obžalovaný V. [redacted] W. [redacted] povinen zaplatit poškozenému Ing. F. [redacted] A. [redacted] na náhradě škody částku 693.000,- Kč.

Krajský soud v Plzni z podnětu včas podaných odvolání přezkoumával podle § 254 odst. 1 tr. řádu napadený rozsudek Okresního soudu Plzeň-město, sp. zn. 33 T 109/2005 ze dne 27.11.2007, k odvolání obžalovaných V. [redacted] W. [redacted] a J. [redacted] S. [redacted] a také z podnětu odvolání poškozeného ing. F. [redacted] A. [redacted]. Odvolání obžalovaných směřovala jak do odsuzujících výroků o vině, tak do navazujících výroků o trestech a náhradě škody. Do zprošťujících výroků o vině nebyla odvolání procesními stranami podána, a proto se jimi odvolací soud z hlediska ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu nezabýval. V souvislosti s výrokem o vině obž. W. [redacted] (I/10) však přezkoumával též výrok o náhradě škody, který odvoláním napadl poškozený ing. A. [redacted] v neprospěch tohoto obžalovaného. V intencích uvedeného zákonného ustanovení trestního řádu pak zdejší soud přezkoumával i náležitosti postupu trestního řízení, které vydání napadeného rozsudku předcházelo. Dospěl k následujícím závěrům.

Odvolací soud předně konstatuje, že ve věci bylo provedeno velmi obsáhlé dokazování, ať už v přípravném řízení, které vyvrcholilo podáním obžaloby na oba obžalované dne 15.11.2005, tak později u hlavních líčení, která opakovaně ve věci probíhala celkem v 15 termínech od 11.4.2006 do vyhlášení rozsudku dne 27.11.2007. Obecně se dá konstatovat, že okresní soud provedl ve věci dokazování v rozsahu nezbytném pro své rozhodnutí, postupem podle § 2 odst. 5 tr. řádu. V řízení před soudem prvního stupně ani v řízení před odvolacím soudem nebyly již další důkazy stranami navrhovány. Podle názoru krajského soudu okresní soud provedené důkazy také řádným způsobem vyhodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu a poté rozhodl o vině, trestu a náhradě škody způsobem, který je patrný z obsahu napadeného rozsudku. Přitom je zřejmé, že důkazy byly provedeny procesně regulérním způsobem, tedy v souladu s trestním řádem. Ani v tomto směru nebyly stranami soudu prvního stupně vytýkány chybné postupy. Uvedené konstatování se týká především použitelnosti provedených svědeckých výpovědí a listinných důkazů v průběhu řízení před soudem, neboť dne 7.3.2007 došlo ke změně ve složení senátu, a proto bylo za souhlasu stran postupováno podle § 219 odst. 3 tr. řádu.

Jak již shora naznačeno, okresní soud část žalovaného jednání obou obžalovaných zprostil a jelikož nebyl rozsudek ve zproštěné části napaden ze strany státního zástupce v neprospěch obžalovaných, nebyl tento výrok zdejším soudem přezkoumáván. Soud prvního

stupně rozhodl oproti obžalobě o vině obou obžalovaných velmi příznivě. Pokud uznal oba obžalované vinnými, tak pouze trestnou činností, jejíž kausální průběh je provedenými důkazy nezpochybnitelný co do časového vymezení, finančního rozsahu, vlastního jednání obou obžalovaných a zejména zavinění, které soud prvního stupně vyhodnotil minimálně ve formě úmyslu nepřímého. Vyhodnocením provedených důkazů i použité právní kvalifikace se nalézací soud podrobně zabýval na str. 39 až 44 odůvodnění napadeného rozsudku, které jako celek má náležitosti ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu a v podrobnostech na ně lze plně odkázat. Okresní soud zde uvedl všechny skutečnosti významné pro své rozhodnutí, uvedl jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů a též jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu. Logicky a podrobně se okresní soud vypořádal i s obhajobou obou obžalovaných, kteří popírali úmysl svoji činností, ve zjevně neprosperující obchodní společnosti National Help System spol. s r.o., popř. pozdější National House Service s.r.o., obohatit sebe nebo jiného na úkor složitelů finančních prostředků na stavbu rodinných domků. V bodě II výroku o vině ohledně obž. W [redacted] pak soud nalézací vysvětlil své úvahy o vině v souvislosti s postoupením zjevně vymahatelných pohledávek za zcela nepřiměřený ekvivalent firmě F & F Consulting. V podrobnostech lze rovněž na toto odůvodnění odkázat. Soud druhého stupně by znovu jen opakoval argumenty soudu prvního stupně se kterými se zcela ztotožňuje. Navíc, soud druhého stupně ve věci již neprováděl další významné dokazování ani neopakoval důkazy soudem nalézacím již provedené, a proto je vázán hodnocením důkazů soudem prvního stupně ve smyslu ustanovení § 263 odst. 7 tr. řádu.

Skutkovými a právními závěry jednání obž. W [redacted] ohledně bodů I / 1-13 se okresní soud důsledně zabýval na straně 39-40 odůvodnění napadeného rozsudku. Obžalovaného W [redacted] uznal vinným v souladu s podanou obžalobou, trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1,3 písm. b) trestního zákona. Na základě výpovědí smluvních subjektů obchodní společnosti National Help System, spol. s r.o. dovodil, že tito uzavřeli prostřednictvím pověřených zástupců obžalovaného smlouvy o uzavření budoucích smluv o dílo, v nichž se společnost NHS zavázala k realizaci staveb rodinných domů v roce 2000. Tyto smlouvy byly uzavřeny v období od 13. 8. 1999 do 27. 10. 1999. Obžalovaný W [redacted], jako [redacted] uvedené obchodní společnosti, byl však nejméně od 31. 3. 1999, kdy podepsal rozvahu, výkaz zisků a ztrát, přiznání k dani z příjmů právnických osob a přílohu k řádné účetní závěrce za období od 1. 1. 1998 do 31. 12. 1998 (podepsáno 15. 3. 1998), podrobně seznámen s nepříznivým hospodářským výsledkem této obchodní společnosti, který skončil ve výrazné ztrátě 6,87 mil. Kč, když stav závazků z obchodního styku po lhůtě splatnosti se pohyboval ve výši 9.588 tis. Kč a pohledávky ve výši 315.147,- Kč. Stav aktiv tak znemožňoval společnosti NHS splácet splatné závazky od poloviny roku 1999. Tyto skutečnosti jsou navíc zřejmé ze znaleckého posudku z oboru ekonomiky, který byl ve věci vypracován znalcem ing. Nocarem. Ten závěry svého znaleckého posudku potvrdil později u hlavního líčení. Podrobné výstupy ze znaleckého posudku uvedl nalézací soud v odůvodnění napadeného rozsudku na str. 33-34. Z těchto závěrů zejména vyplynulo, že nedokončená výroba (tzv. rozpracovanost) byla poměrně vysoká, neboť koncem roku 1999 a v roce 2000 se již rozestavěné akce nedokončovaly. V době, kdy docházelo k výraznému poklesu tržeb, naopak docházelo k nárůstu vybraných záloh. V rámci hlavního líčení 18. 10. 2006 znalec doplnil, že ztráta obchodní společnosti NHS v roce 1999 byla natolik rapidní, že již minimálně od podpisu daňového přiznání v roce 1999 bylo jasné patrné, že v roce 1998 byl natolik negativní hospodářský výsledek, že připadalo v úvahu prohlášení konkurzu.

To, že obžalovaný W [redacted] věděl o takto nepříznivé hospodářské situaci společnosti NHS potvrdil ve své výpovědi i svědek B [redacted], účetní NHS, který obžalovaného W [redacted] průběžně informoval o pohledávkách i závazcích. Nepříznivý vývoj obchodní společnosti z hlediska hospodářských výsledků doznal i obžalovaný W [redacted], který dokonce připustil, že měl k dispozici výkazy zisků a ztrát a pravidelně se seznamoval s daňovým přiznáním, které zpracovával účetní B [redacted].

Obžalovaný W [redacted] tedy připustil, že mu stav společnosti ke konci roku 1998, potažmo k polovině roku 1999, byl znám, a proto se hned několika způsoby, které podrobně popsal ve své výpovědi, pokoušel o revitalizaci firmy, leč neúspěšně. Dále připustil, že závazky společnosti se pohybovaly ve výši kolem 9.000.000,- Kč. Dne 3. 8. 1999 pak obdržela obchodní společnost NHS zprávu od Citibank, a.s., že nebylo vyhověno žádosti o úvěr. Také jednání se společností Podhoran Černíkov, a.s. byla neúspěšná. Přesto obžalovaný nerozhodl o omezení, popř. ukončení uzavírání nových smluv. Neutěšenou hospodářskou situaci firmy nakonec řešil převodem obchodního podílu dne 15. 10. 1999 společnosti MC Credit, a.s. Do té doby však nevydal z titulu svého postavení a funkce [redacted] obchodní společnosti NHS žádné pokyny k omezení či zastavení vybírání dalších záloh od nových klientů, ač realizace nasmlouvaných zakázek byla zcela reálně ohrožena nepříznivou hospodářskou situací společnosti a s tím, že finanční prostředky vybrané od klientů ad I/1-13 byly použity na zcela jiný účel, byly spotřebovány na ztrátový chod společnosti a klientům tyto peníze vráceny nebyly. Objem takto vybraných záloh dosáhl téměř částky 5.000.000,- Kč, tedy téměř hranice škody velkého rozsahu ve smyslu ustanovení § 89 odst. 11 trestního zákona.

Obžalovaný ve své výpovědi popřel podvodný úmysl, obohatit sebe nebo jiného na úkor zákazníků se kterými smlouvy uzavíral. Připustil toliko jistou lehkovážnost, podobající se snad jednání nedbalostnímu. Okresní soud proto správně zkoumal jeho zavinění k projednávané trestné činnosti ze stránky objektivní, tedy z vlastního jednání obžalovaného. Dovedl úmyslné zavinění obžalovaného minimálně ve formě úmyslu nepřímého podle § 4 písm. b) trestního zákona. Obžalovaný W [redacted] od samého počátku věděl, že firma je v neutěšené hospodářské situaci a nebude schopna dostát svým nasmlouvaným závazkům. Osoby účastníků smluv ad I/1-13 byly jednáním obžalovaného od samého počátku podvedeny, neboť z hospodářské situace firmy bylo zřejmé, že peníze vybrané na zálohách, budou použity na provoz krachující společnosti a zcela v rozporu s jejich původním účelem. Smluvním subjektům nebyly tyto informace o krizi firmy známy, nebyly seznámeni s možnými riziky při uzavírání těchto smluv a s tím, že v podstatě jejich peníze budou použity jiným způsobem, než na který byly určeny. Obžalovaný tak jiného uvedl v omyl, zamlčel podstatné skutečnosti o neprosperitě společnosti NHS, kterou tak obohatil na úkor složitelů finančních prostředků. Přitom způsobil na cizím majetku škodu značnou, bezmála dosahující částky 5.000.000,- Kč. Výrok o vině pod bodem I/1-13 proto zůstal v napadeném rozsudku nezměněn!

Ohledně jednání obžalovaného W [redacted] popsaného pod bodem II/1-2 výroku o vině soud I. stupně vysvětlil své úvahy o skutkových zjištěních a použité právní kvalifikaci na str. 41 odůvodnění napadeného rozsudku. Obžalovaný podle skutkových zjištění, jako [redacted] - [redacted] společnosti National Help System, spol. s.r.o. zjevně nevykonával správu svěřeného majetku obchodní společnosti s péčí řádného hospodáře podle zákona mu uloženou (§ 135 obch. zák. - § 194 odst. 5 obch. zák.), porušil tak povinnost spravovat cizí majetek a způsobil tak jinému značnou škodu, konkrétně škodu 1.335.154,- Kč. Smlouvy o postoupení pohledávek ze dne 4. 1. 1999 a 19. 2. 1999, první ve prospěch společnosti F & F

Consulting, s.r.o. byly zjevně nevýhodné, přičemž se v obou případech jednalo o pohledávky snadno vymahatelné, nebo vymahatelné bez znatelných obtíží. První pohledávka z nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce listopad 1998 byla za Finančním úřadem ve Kdyni ve výši 434.000,- Kč a byla spol F & F Consulting, s.r.o. postoupena za na méně než poloviční hodnotu, částku 200.000,- Kč. Smlouva o postoupení pohledávky, byla tedy zjevně nevýhodná, navíc realizovaná těsně před termínem její splatnosti. To jen dokresluje jednání obžalovaného, který porušil podle zákona mu uloženou povinnost opatrovat a spravovat cizí majetek a způsobil tak obchodní společnosti již byl ██████ škodu nikoli malou, a to minimálně formou úmyslu nepřímého.

Další nevýhodná smlouva o postoupení pohledávky byla obžalovaným W ██████ realizována ve prospěch stejné obchodní firmy dne 19. 2. 1999. Touto smlouvou obžalovaný postoupil pohledávku ve výši 1.334.748,- Kč za částku 210.000,- Kč. Okresní soud na str. 41 dole podrobně rozvedl, že tato pohledávka byla tvořena jistinou 549.808,40 Kč a příslušenstvím ve výši 784.939,60 Kč. Celková částka 1.334.748,- Kč byla ke dni postoupení pohledávky neuhrazeným závazkem M ██████ J ██████ a pohledávka měla být podle splátkového kalendáře uhrazena do 15. 5. 2013. Jejím postoupením za částku 210.000,- Kč, byla způsobena společnosti NHS škoda 1.124.748,- Kč. Součtem škod z obou případů způsobil obžalovaný W ██████ společnosti NHS škodu ve výši 1.335.154,- Kč, podle ustanovení § 89 odst. 11 trestního zákona škodu značnou, přesahující hranici 500.000,- Kč. Nalézací soud proto správně použil v právní větě odpovídající právní kvalifikaci jednání obžalovaného W ██████ podle § 255 odst. 1,2 písm. b) trestního zákona. Pokud okresní soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl celkově způsobenou škodu 1.335.154,- Kč, zřejmě omylem uvedl v textu označení trestného činu podle § 255 odst. 1,3 trestního zákona s tím, že obžalovaný způsobil společnosti NHS škodu velkého rozsahu. Jedná se o pochybení, které mohl vysvětlit odvolací soud v odůvodnění svého rozhodnutí, když skutková i právní věta ve výroku rozsudku nalézacího soudu je v naprosté shodě. Obžalovaný W ██████ si v obou případech počínal neuváženě až svévolně, pohledávky společnosti NHS za jmenovanými subjekty postoupil za velmi nevýhodných podmínek, ač jejich vymáhání nebylo spojené s mimořádnými obtížemi a takto jednal v pozici speciálního subjektu, ██████ obchodní společnosti NHS, nedbaje na své zákonné povinnosti spravovat majetek této společnosti s péčí řádného hospodáře. Proto i v tomto případě zůstal výrok o vině z napadeného rozsudku nezměněn.

Skutkovými a právními závěry trestné činnosti obžalovaného J ██████ S ██████ se nalézací soud podrobně zabýval na str. 42-43 napadeného rozsudku. Obžalovaný J ██████ S ██████ se stal ██████ obchodní společnosti National House Service, s.r.o., právního nástupce obchodní společnosti National Help System, spol. s.r.o., dne 13. 12. 1999 poté, co obžalovaný V ██████ W ██████ převedl svůj obchodní podíl dne 15. 10. 1999 společnosti MC Credit, a.s., která se stala jediným společníkem nově vzniklé obchodní společnosti National House System, s.r.o. Obžalovaný S ██████ pak dne 16. 12. 1999 převzal na základě předávacího protokolu účetnictví společnosti NHS, pokladnu, výpisy z účtů peněžních ústavů. Protokol (č.l. 721 a násl.) obžalovaný S ██████ také vlastnoručně podepsal.

Okresní soud se proto zabýval stěžejní záležitostí, zda byl obžalovaný S ██████ v rozhodné době seznámen s hospodářskou situací obchodní společnosti, již se stal ██████. Soud přihlédl k tvrzení obž. S ██████, že neměl k dispozici účetní uzávěrku a další doklady konkrétně zmiňované soudem I. stupně, a to v rozporu s předávacím protokolem ze dne 16. 12. 1999. Faktické převzetí těchto dokladů však obž. S ██████ potvrdil svým

podpisem na protokolu a z výpovědi svědka M. [redacted] vyplynulo, že obž. S. [redacted] byl informován o zadluženosti společnosti v rozsahu 5-6 mil. Kč. Rozporná tvrzení o těchto skutečnostech popisuje okresní soud na str. 42 odůvodnění svého rozsudku, avšak zdůrazňuje, že minimálně ke dni 27. 1. 2000 byl již obž. S. [redacted] podle zápisu o provedeném jednání (příl. 43/3 – 1173) seznámen s výraznou zadlužeností společnosti NHS, přičemž v té době byl také vyhlášen stop stav na všech rozestavěných stavbách do 28. 2. 2000. Proto nalézací soud správně dovedl, že obž. S. [redacted] přes dostatek informací o zadluženosti společnosti uzavřel další 4 smlouvy na výstavbu rodinných domů v období od 28. 1. 2000 do 24. 2. 2000, čímž způsobil subjektům uvedeným v bodě III/1-4 škodu ve výši 1.965.000,- Kč, tedy škodu přesahující hranici škody značné podle § 89 odst. 11 trestního zákona. Okresní soud přihlédl k obhajobě obžalovaného a podstatně snížil oproti obžalobě období rozsahu trestné činnosti obžalovaného (vypuštěné období od 13. 12. 1999 do 27. 1. 2000). Obžalovaný S. [redacted] sám připustil, že měl představu o předluženosti obchodní společnosti řádově o 10 mil. Kč, a proto nechal provést i audit, jehož výsledků se později naprosto zhrozil. Výsledky auditu pak obdržel v březnu 2000.

Podvodné jednání obž. S. [redacted] lze dovozovat ze stránky objektivní, tedy z jeho jednání po jmenování [redacted] společnosti NHS, které bylo soudem oproti obžalobě posunuto na 28. 1. 2000. Obžalovaný věděl, že obchodní společnost je předlužena, byla vyhlášena úsporná opatření, stavební uzávěra, přechod společnosti na obchodní činnost a propouštění zaměstnanců s tím, že budou najímány na práce jiné firmy. Přesto uzavřel po 28. 1. 2000 další smlouvy o smlouvách budoucích na výstavby rodinných domů, přičemž k realizaci staveb vůbec nedošlo, peníze byly použity na zcela jiné účely a subjektům smluv vráceny nebyly. Zákazníci tak byli od samého počátku uvedeni v omyl přičemž v důsledku tohoto omylu obž. jiného obohatil o částku vyšší jak 500.000,- Kč. Obžalovaný podvodný úmysl popřel, ovšem z indicií, které byly shora naznačeny okresní soud v jeho jednání dovedl minimálně úmysl nepřímý. V ostatním se odkazuje na úplné, logické a přesvědčivé hodnocení důkazů soudem I. stupně, včetně právní kvalifikace jednání obžalovaného S. [redacted].

K jednání obou obžalovaných soud II. stupně ještě zdůrazňuje, že svým podvodným jednáním způsobili velmi svízelnou životní zkušenost mnoha poškozeným, kteří v dobré víře uzavřeli předmětné smlouvy s nadějí, že si vyřeší nebo vylepší svoji bytovou situaci. Z těchto pohnutek do rukou obžalovaných vložili nemalé finanční prostředky, které jim nebyly vráceny, přičemž nebyla vyřešena ani jejich bytová situace. Oba obžalovaní tak uvedli všechny subjekty uvedené pod bodem I/1-13 a III/1-4 v omyl a na jejich úkor jiného obohatili o milionové částky. Jejich jednání bylo zcela amorální, vypočítavé, v rozporu s dobrými mravy i se zákonem.

V souvislosti s výrokem o vině přezkoumával odvolací soud i výroky o uložených trestech. Obžalovanému W. [redacted] byl nalézacím soudem uložen za použití § 35 odst. 1 trestního zákona úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody ve výměře 3,5 roku za dva trestné činy, podvodu podle § 250 odst. 1,3 písm. b) trestního zákona a porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1,2 písm. b) trestního zákona. Trest byl obžalovanému správně uložen podle ustanovení nejpřísněji trestného, podle § 250 odst. 3 trestního zákona, když obžalovaný byl ohrožen trestní sazbou od 2-8 let. Okresní soud důsledně aplikoval ustanovení § 23 a 31 trestního zákona a dospěl k závěru, že s ohledem na rozsah trestné činnosti obž. W. [redacted] a výši způsobené škody blížící se již hranici škody velkého rozsahu a s ohledem na to, že spáchal dva trestné činy, v případě trestného činu podvodu více útoky, je k jeho převýchově nutno uložit již trest nepodmíněný, který koncipoval při spodní hranici

trestní sazby. Pro výkon trestu byl obžalovaný, jako prvotrestaný, zařazen podle moderačního ustanovení § 39a odst. 3 trestního zákona do věznice s dozorem. Krajský soud konstatuje, že takto uložený trest odpovídá zákonným hlediskům pro ukládání trestů, je přiměřený stupni společenské nebezpečnosti jednání pachatele, jeho poměrům a možnostem jeho nápravy. Nepovažuje proto uložený trest za nepřiměřeně přísný a jen takový by mohl podle hledisek ustanovení § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu změnit. Proto zůstal výrok o trestu u obžalovaného W [REDAKCE] nezměněn.

K osobě obž. S [REDAKCE] okresní soud zjistil, že byl v minulosti již soudně trestán, a to Obvodním soudem pro Prahu 9, rovněž pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1,2 trestního zákona, pod sp. zn. 43 T 172/2004. Trestní příkaz v této věci byl obž. S [REDAKCE] doručen dne 1.11.2004, z čehož je patrné, že trestná činnost, pro kterou je nyní stíhán, časovým vymezením předcházela doručení tohoto trestního příkazu. V úvahu proto přicházelo uložení trestu souhrnného za podmínek § 35 odst. 2 tr. zák. Citovaným trestním příkazem byl obž. S [REDAKCE] uložen trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 3 let. Trestní příkaz nabyl právní moci dne 10.11.2004. Vedle trestu odnětí svobody byl obž. S [REDAKCE] uložen trest peněžitý ve výměře 50.000,- Kč, který obž. zaplatil dne 27.12.2004. Krajský soud proto logicky zkoumal, zda nedošlo k zahlazení odsouzení obž. S [REDAKCE], čímž by odpadly podmínky pro uložení trestu souhrnného. Lhůta podmíněného odsouzení obžalovanému skončila dne 10.11.2007 a tak teoreticky, v případě nečinnosti soudu při rozhodování o osvědčení, mohlo dojít k osvědčení obžalovaného ze zákona dnem 10.11.2008 (§ 60 odst. 2 trestního zákona). Obžalovanému však byl citovaným trestním příkazem uložen také trest peněžitý, který jak shora uvedeno uhradil v plné výši dne 27.12.2004. Zákonná tříletá lhůta pro zahlazení odsouzení podle § 69 odst. 1,3 tr. zák. tak běžela do 27.12.2007. Krajský soud proto učinil dotaz na OS [REDAKCE], v jehož obvodu působnosti má obžalovaný S [REDAKCE] bydliště a zjistil, že tento peněžitý trest není dosud zahlazen. Obžalovaný učinil návrh na jeho zahlazení teprve dne 29.12.2008 (sp.zn. Nt 130/2008). Odvolací soud proto aplikoval ustanovení § 70 odst. 2,3 tr. zák. a dospěl k závěru, že podmínky pro uložení souhrnného trestu trvají.

Souhrnný trest byl uložen obž. S [REDAKCE] rovněž v souladu se zákonnými hledisky pro ukládání trestů uvedenými v § 23 a 31 trestního zákona. S ohledem na mnohem menší rozsah spáchané trestné činnosti oproti obž. W [REDAKCE] a nižší rozsah škody byl trest uložen téměř na spodní hranici trestní sazby § 250 odst. 3 tr. zák., ve výměře 2,5 roku. Rovněž zde použil soud moderačního ustanovení § 39a odst. 3 tr. zák. a obž. zařadil pro výkon uloženého trestu do věznice s dozorem. Přitom musel soud zopakovat peněžitý trest uložený původním trestním příkazem, včetně trestu náhradního. Současně zrušil trest z avizovaného trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 9, jakož i další rozhodnutí na tento výrok navazující, pokud vzhledem ke změně k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Takto uložený trest není nepřiměřený stupni společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného, jeho poměrům a možnostem jeho nápravy.

Oba obžalovaní byli dále odsouzeni k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu výkonu funkcí ve statutárních orgánech obchodních společností a družstev, obž. W [REDAKCE] na dobu 4 roků a obž. S [REDAKCE] na dobu 3 roků. Takto uložené tresty mají svůj zákonný podklad v trestné činnosti obžalovaných, které se dopustili v souvislosti s výkonem funkce [REDAKCE] obchodní společnosti.

Pochybení soudu prvního stupně zjistil odvolací soud při přezkoumání výroku o náhradě škody napadeného rozsudku. Okresní soud podle § 228 odst. 1 tr. řádu uložil obž. W■■■■■■■■■■ povinnost k náhradě škody manželům V■■■■■■■■■■ ve výši 94.500,- Kč, kteří takový nárok řádně a včas uplatnili při prvním hlavním líčení dne 11.4.2006 s odkazem na čl. 1463 p.v. Takové rozhodnutí je však v rozporu s ustanovením § 14 odst. 1 písm. c) zák. č. 328/1991 Sb. o konkurzu a vyrovnání, neboť na obchodní společnost National House Service s.r.o. byl prohlášen konkurz Krajským soudem v Plzni dne 26.5.2000, pod sp. zn. 20 K 27/2000, přičemž konkurzní řízení nebylo dosud ukončeno. Z těchto důvodů postupoval krajský soud tak, že uvedený výrok o náhradě škody zrušil postupem podle § 258 odst. 1 písm. f) trestního řádu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu znovu rozhodl tak, že se manželé V■■■■■■■■■■ podle § 229 odst. 1 trestního řádu se svým nárokem na náhradu škody odkazují na řízení ve věcech občanskoprávních.

K odvolání poškozeného ing. A■■■■■■■■■■ pak ze stejných důvodů zdejší soud podle § 259 odst. 2 trestního řádu doplnil stávající rozsudek o výrok, že se poškozený ing. A■■■■■■■■■■ ve vztahu k obž. W■■■■■■■■■■ podle § 229 odst. 1 trestního řádu odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Napravil tak pochybení soudu prvního stupně, který tento výrok v napadeném rozsudku opomněl uvést, ačkoliv se tento poškozený řádně a včas se svým nárokem na náhradu škody k trestnímu řízení připojil rovněž u hlavního líčení dne 11.4.2006 s odkazem na čl. 3716 p.v.

Veden výše uvedenými úvahami Krajský soud v Plzni rozhodl tak, že k odvolání obžalovaného V■■■■■■■■■■ W■■■■■■■■■■ podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 trestního řádu zrušil rozsudek Okresního soudu Plzeň – město ze dne 27. 11. 2007, č.j. 33T 109/2005 – 6674 pouze ve výroku o náhradě škody, jímž byla obžalovanému V■■■■■■■■■■ W■■■■■■■■■■ podle § 228 odst. 1 trestního řádu uložena povinnost zaplatit na náhradě škody poškozeným R■■■■■■■■■■ V■■■■■■■■■■, nar. ■■■■■■■■■■ a J■■■■■■■■■■ V■■■■■■■■■■, nar. ■■■■■■■■■■, oba bytem ■■■■■■■■■■, částku 94.500,- Kč a podle § 259 odst. 3 trestního řádu znovu rozhodl tak, že se jmenovaní poškození podle § 229 odst. 1 trestního řádu odkazují se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

K odvolání poškozeného ing. F■■■■■■■■■■ A■■■■■■■■■■, nar. ■■■■■■■■■■, bytem ■■■■■■■■■■, ■■■■■■■■■■, odvolací soud podle § 259 odst. 2 trestního řádu doplnil shora citovaný rozsudek tak, že podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozený ing. F■■■■■■■■■■ A■■■■■■■■■■ odkazuje se svým nárokem na náhradu škody, ve vztahu k obžalovanému V■■■■■■■■■■ W■■■■■■■■■■, nar. ■■■■■■■■■■, na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odvolání obžalovaného J■■■■■■■■■■ S■■■■■■■■■■ proti témuž rozsudku krajský soud podle § 256 trestního řádu zamítl.

Jinak zůstal napadený rozsudek beze změny.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím

obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni 11.února 2009

JUDr. Karel Klůs, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Pavlína Berková